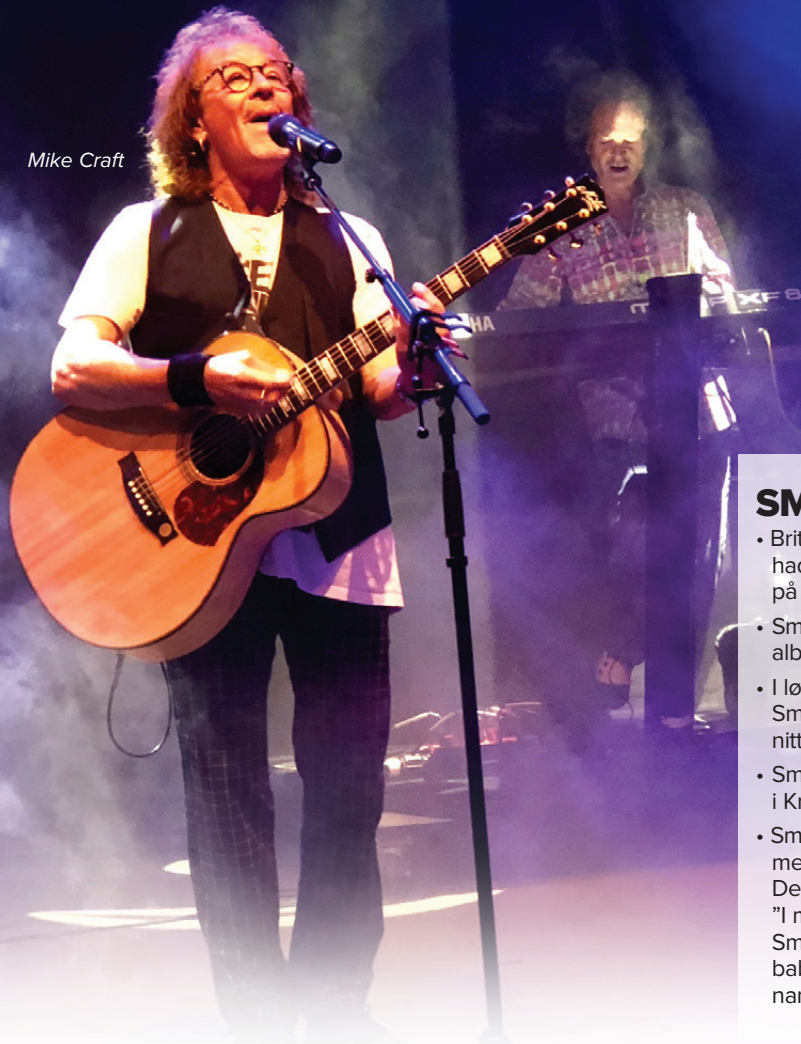

Mike Craft

SMOKIE

- Britisk poprockband som hadde sin storhetstid på 1970-80 tallet
- Smokie har solgt over 20 mill. album på verdensbasis
- I løpet av 2018 holder Smokie konserter i nitten land på tre kontinenter
- Smokie ble leid inn av Putin i Kreml når han fylte 60 år
- Smokie mottar hyggelige meldinger fra publikum. Denne glemmer de ikke: "I met my husband at a Smokie concert. We made a baby in front of a fire and her name is Alice"

Smokie

- våre gode gamle helter

Av Åse Kari Gravråk

"Needles and pins" dunderer inn i kroppen med boost og spenst, rytme og melodi. Publikum jubler, klapper og synger høyt. At det fortsatt er trøkk i syttitallsbandet er det ingen tvil om.

Smokie storkoser seg på scena. Vokalisten Mike Craft har ikke bare "kraft" i navnet, men også kraft i sin hese stemme, som løfter ut de kjente, kjære strofene i "Wild Angels" og "If you think you know how to love me". Dette er skikkelig gøy. Trommeslageren Steve Pinnell er en moroklump som ikke liker å gjemme seg bak trommene. Rett som det er spretter han frem ytterst på scenekanten for å dra opp litt ekstra stemmevolum fra publikum. Det klarer han.

Keyboardisten Martin Bullard holder seg litt mer diskret i bakgrunnen med sitt høye krøllete hår. At han tidligere på dagen gikk på topps på Skeikampen i sine flippflopper har han ikke tatt noe skade av. Tvert imot. Han nyter hvert minutt ved sitt keyboard, og som han selv sa under intervjuet en halvtime tidligere, You know, we really have a good time on stage, we always have.

Gitaristen Mick McConnell er yngstemann på 54, slett ingen nybegynner han heller

etter 22 år i bandet og 32 år som profesjonell musiker. Alt klaffer sammen med de andre musikerne, de er samkjørte og energiske.

Sist men ikke minst: Bassisten Terry Uttley er det eneste gjenværende medlemmet av originalbesetningen. Han har spilt for mer enn 20 millioner fans i løpet sin karriere, og med sin evigvarende entusiasme har han ingen planer om å gi seg.

Backstage med Smokie

40 minutter før Smokie skal entre scenen blir jeg geleidet ned til backstage på Thon Hotell Skeikampen. Festivalsjef Marius Hansen viser vei, åpner døra til Smokie-rommet og forsvinner. Ooops! Der sitter han og venter på meg, selveste grunnleggeren av bandet, Terry Uttley. Nesten som en bestefar med sitt hvite hår og milde vesen blir jeg tatt godt imot på høflig, engelsk vis. Etter å ha "shaket hands" og småprata noen sekunder kjenner jeg at hjerterytmen begynner å senke seg til et ganske normalt nivå. Det er bare å hive seg utpå.

Terry Uttley, du startet Smokie og har spilt i bandet i 43 år, hvor i all verden henter du inspirasjon og motivasjonen fra?

- Publikum, det er helt klart. Det er vanskelig å beskrive opplevelsen, men de gir oss enorm energi. Å stå på scenen er helt fantastisk. Og selv om vi har holdt på i alle disse årene er hver konsert en ny opplevelse, et nytt publikum, og tro meg, vi gir aldri mindre enn hundre prosent. Jeg elsker jobben min, det er grunnen til at jeg er her. I år har vi 92 konserter, neste år det booket inn 102. Jeg blir selvsagt litt lei av flyplasser og sikkerhetskontroller når det er opptil fire flyplasser på ei uke. Vi har ca. 150 flyvninger i året. Men uansett, det er glemt når jeg står på scenen.

Hvem er publikum i dag, er det fortsatt vi som var unge den gang "Alice" var en stor hit?

- Nei, vi har fans i alle aldre, tre generasjoner, det er overraskende mange unge. Jo eldre vi blir, jo yngre blir fansen. Men det er de gamle låtene de vil høre, de kan tekstene og synger med. Det er vanskelig å legge inn nye låter i konsertprogrammet.

Hva er den største forskjellen på å være musiker i dag, sammenlignet med sytti- og åttitallet?

- Teknikken, definitivt. For mange år siden når jeg hørte en låt kunne jeg umiddelbart si om det var en hit eller ikke. Det kan jeg ikke i dag. Jeg forstår ikke musikken på samme måte.

Han forteller at han vokste opp med en far som likte opera, men Terry Uttley ville heller høre på Beatles og Rolling Stones. Etter å ha startet Smokie spilte de flere år og forandret musikkstil mange ganger før de fikk sin første hit "If you think you know how to love me".

Dere slo igjennom for fullt med "Living next door to Alice", hvorfor tror du at akkurat den låten ble så stor?

- Det er historien som alle kjenner seg igjen i. Et forhold som – poff – tar slutt. Mange har opplevd det samme, ikke sant? Jeg smiler og nikker bekreftende.

Tragedien

Terry Uttley har opplevd bandkolleger komme og gå, det har vært oppturer, nedturer, gleder og sorger. Han nevner den tragiske bilulykken i 1995 der tidligere vokalist Alan Barton døde.

- Han ble drept. Jeg satt ved siden av han. Alan var den eneste i bilen som faktisk hadde på seg bilbelte.

Uttley blir stille og ser ned. Snur og vender på rødvingsglasset. - Hvorfor han og ikke meg? Jeg slutter aldri å tenke på det.

Godt samhold

Han forteller om det gode samholdet og vennskapet i bandet. Jeg spør hvordan de klarer å være gode venner hele tiden når de er så mye tett på hverandre, men før han rekker å svare går døra opp bak oss.

- Hello there!

Jeg snur meg, der kommer Martin Bullard, keyboardisten med det høye krøllete håret gående inn, smilende og glad. Han slår seg ned ved siden av Uttley, ser på meg og bryter ut – Hva var det du spurte om? Han virker litt mer uhøytidelig enn Uttley. Jeg gjentar spørsmålet mitt og han svarer.

- Vi har det veldig moro på scenen, sier Martin. Vi gir hverandre plass slik at hver enkelt får vist sitt uttrykk, det legger vi vekt på. Og vi henger ikke mye sammen når vi ikke er på scenen. Med en gang vi er ferdig med en konsert tar vi kanskje en øl, prater og ler før vi går og legger oss.

- Vi er for gamle til å krangle, skyter Uttley inn. Vi gidder ikke å bruke tid på det.

- Men du, for noen fantastiske omgivelser! Det er Martin som kommer med det spontane utbruddet.

- For et flott sted å ha en musikkfestival! Vi elsker festivaler, det er et veldig takknemlig og variert publikum. Og med nydelige fjell og natur som ramme er dette perfekt. Jeg spør om han rakk en fjelltur tidligere på dagen, og svaret er ganske overraskende.

- Ja, jeg gikk til topps i mine flippflopper! Jeg vet at det ikke er de beste skoene, men so what? Jeg hadde en fin tur.

Har du flippflopper på scena også?

- Haha, vent og se!

Gausdalfestivalen - en tredagers fest

Av Åse Kari Gravråk

God stemning, masse folk, variert musikk og veldig mye regn. Det er en enkel oppsummering av festivalen. Men flere ting må nevnes. Det var 16 band, både lokale, nasjonale og internasjonale - som spilte i løpet av tre kvelder. Totalt 3700 festivaldeltakere, 150 dugnadsarbeidere var i sving, bla. idrettsorganisasjoner og kulturaktører var hyra inn.

Mens Dr. Hook optrådte fredag kveld

hadde et par tre scenearbeidere et svare strev med å måke – ja de måkte – regnvann bort fra scena. Vokalisten Dennis Locorriere var ikke snau i sin velkomstreplikk til publikum, "You are fucking crazy!". Kanskje hadde han rett. Himmelen var svart og det bare bøtta ned absolutt hele kvelden. Men stemningen, musikken, og livet på festivalplassen kan ingen klage på. Og når vi kjente regnet sildre nedover ryggen i en kald bekk var det bare å gå inn på hotellet for å tørka seg og få igjen

varmen. Stemningen var slett ikke verst der heller.

Lørdagen ble været betraktelig bedre. Enda mer folk og enda bedre stemning. Det ene bandet avløste det andre, her var det noe for enhver smak. Og etter at det svenske bandet Rydell & Quick avsluttet med et forrykende musikkshow sent lørdag kveld, ble det annonsert av festivalsjef Marius Hansen at ny festival blir arrangert på Skeikampen i 2019. Vi sees!

FJELLETS MATBUTIKK

I SKEI SENTRUM

Velkommen til en hyggelig handel

Daglig leder
Kirsti Seielstad

Hos Joker Skeikampen finner du et stort utvalg av dagligvarer, nybakte brød, frukt og grønnsaker!

ÅPNINGSTIDER

Mandag - torsdag09-18
 Fredag09-20
 Lørdag09-18
 Søndag10-18

Tlf. 61 22 31 11
 E-post: Joker.skeikampen@joker.no

BESTILL FØR ANKOMST!

Hent varene hos oss på Joker eller få dem levert på hytta

TIPPING • LOTTO • VIKINGLOTTO